

другитѣ измръхх: кой отъ бой, кой отъ мразъ, кой отъ . . . гладь! Харно стори Богъ че ги прибра, баремъ съ врѣме се куртулисахъ отъ свѣтътъ! . . . Кой му е останалъ, санкимъ, па дѣдо Ранчо отъ толкова дѣца, що изведи па свѣтъ? . . . Единъ Стоянь и него го насмѣлъ Господъ съ болѣсть, та е останалъ половинъ човѣкъ; . . . Стоянь и . . . Радой! Радой е здравъ, онъ е юнакъ, онъ е срѣченъ, онъ има вредни рѣце, ама на: тия вредни рѣце притрѣбвали на царчината, па го вземахъ и си го отведохъ и него пѣждѣ, като ония, що ги глѣда дѣдо Ранчо че се кръстятъ! . . .

Бу у у мъ . . . бумъ — бумъ — бу у у у у мъ! . . .

Мрѣжата почна да става пѣ-гъста — пѣ-гъста, очигѣ на дѣдо Ранчо натѣгнехъ и почнахъ да се склапять на сънъ. Какъ му се спи на дѣдо Ранчо! . . . Боже, какъ сладко го открадва сънътъ! . . . Ни му е хладно вече въ свѣгътъ, ни го пронизва вѣтърътъ чакъ до коститѣ, ни се сепва вече отъ гърмежитѣ на топоветѣ и отъ свирнитѣ на вилицата! . . . Само тука, нѣщо, па гърдитѣ го притиска, види се покривката му е пѣ-ячка, пѣ-дебѣлка . . . пѣ-топличка! Охъ, колко му е харно! . . . Много му е сладко това спанье! . . . Така сладко, до сега, никога не е заспивалъ дѣдо Ранчо! . . .

Чудно нѣщо! . . . Дѣдо Ранчо хваналъ въ рѣка поведето отъ ярема, а ярема празень! . . . Ни волове, нитая вѣра! Колата безъ волове и пакъ си вървѣтъ на кадѣто ги води дѣдо Ранчо; . . . сами си вървѣтъ! Тѣ, неговитѣ си сѣ кола, та зеръ дѣдо Ранчо не познава колата си! . . . Ето на, и прѣдното лѣво точило, съ счупената гривна, що ѝ поправи Лазо ковачътъ, и стѣрката съ дѣтѣ чивий, що ги заглави дѣдо Ранчо самъ съ рѣката си, и разглобениѣ наплати, и дѣбовитѣ литри, па и чувала съ брашното, целъ-цѣленичкѣ, както му го стоварихъ на колата, когато трѣгна! . . . Води дѣдо Ранчо колата си, а пѣтя се опналъ, като нѣкое дълго — дълго платно. па правъ, па равенъ, па чистъ, Боже, да ти е мило да возишъ изъ такъвъ пѣтъ. Край пѣтя, и отъ лѣво и отъ дѣсно, сѣ нарѣдени могилки, могилки . . . ухъ колко сѣ много! . . . пѣ-гъсти и отъ трѣвата. Глѣ, какъ взехъ да шавать, да се надигать, да се пробивать! . . . А, а, . . . сѣти се дѣдо Ранчо. Тия могилки сѣ гробове, па сега душитѣ излизать изъ тѣхъ! . . . „Богъ да прости . . . Богъ да прости“, шѣине си дѣдо Ранчо, па се прѣкрсти и поведе пѣ-скоро своята кола съ брашното. Кара, дѣдо Ранчо, кара, па метне поглѣдъ, подъ око, и глѣда какъ сѣ се напоточили душитѣ, па бързатъ, бързатъ . . . все тамъ, хей, къмъ оная ледената планина